

Последната нощ на Иуда

Той бѣгаше изъ каменистото поле, по стрѣмнитѣ хълмове, бѣгаше така—на посоки... Една мисълъ не му даваше миръ: той е погиналъ; де ще намѣри безопасно мѣсто, за да скрие ужаса, който го бѣ обхваналъ? И каква ще бѣде сѣдбата му отъ сега нататѣкъ? Иуда не очакваше състрадание отъ никого. Сега той горещо желаше да срещне сатаната, за да му разкрие своето безмѣрно отчаяние и го умилостави.

дреха и подъ бѣло покривало. То носѣше на дѣсното си рамо стомна. Иуда повдигна чело и каза съ изнемошялъ гласъ:

— Жаденъ съмъ!

Момичето трепна и отстѣпи крачка назадъ, като че да се запази отъ хищно животно.

— Жаденъ съмъ! повтори той пакъ.

— И Пророка, Когото ти предаде, — отговори девойката, — сѣщо извика на кръста: жаденъ съмъ. — и римскитѣ войници Му подадоха гѣба,

Недалеко се зеленѣеха клонитѣ на две палми. Тамъ, подъ тѣхната сѣнка се намираше единъ кладенецъ. Иуда дойде и се отпусна уморенъ до една отъ палмитѣ. Той бѣ жаденъ, много жаденъ, но нѣмаше никакъвъ сѣдъ, съ който да си почерпи вода. Иуда приближи до кладенеца и наведе своето пламтяще лице надъ отвора, за да подиша поне водната прохлада...

Въ това време между дветѣ палми, като лекъ призракъ, се проврѣ младо момиче, въ бѣла

напоена съ жлъчка.

Девойката спусна сѣда въ кладенеца и го извлече препълненъ съ чиста вода, капки отъ която паднаха на земята и се сториха на Иуда, като скѣпоценни камъни.

Той мълчеше. Видѣтъ на това невинно момиче го смути. Но при все това протегна своитѣ засѣхнали устни къмъ стомната.

Прелестна, и съ дълбока скръбъ на лице, девойката се наведе и пошепна: